

Når fellesskapet trues, seminar fredag kl 09.30 – 10.30

Liv-Kari Sigerseth, menighetsarbeider i Molde domkirke.

Nettverkskontakt og veileder i NaMu Norge

20 - 25 min formidling

20 min i grupper med egenrefleksjon, bønn og samtale

15 minutter til plenumssamtale

Hovedkilder: Kjærlighetens 3 farger og 3 Colors of community

ALLTID ELSKA FØRST og skapt til fellesskap

Hva tenker du at kjærlighet er? Hvor har disse tankene sin kilde?

Vi bærer alle med oss erfaringer i forhold til kjærlighet; Sann og oppriktig kjærlighet, manglende kjærlighet, misforstått kjærlighet, åndelige definisjoner på hva kjærlighet er og sekulære tanker om kjærlighet.

Utgangspunktet vårt som mennesker er at vi er skapt i Guds bilde. Gud pustet sin livspust inn i oss, og har gitt oss del i sitt DNA og elsker oss alltid først,- i kraft av at vi er til. Kjærligheten fra Gud er betingelsesløs og bestandig. Den faller aldri bort. (Se bla Salme 139, Paulus' 1. brev til Korinterne 13 «Kjærlighetens vei», 1. Johannesbrev 4, 7 ff, Joh 3, 16-17 «Den lille bibel», Lukas 15,11-32 – «Sønnen som kom hjem»)

Vi blendes ofte av medias eller samfunnets innhold i kjærlighetsbegrepet. Eros,- en kjærlighet som tilfredsstillende meg og mitt, mine behov for å både få og gi. «Ekte kjærlighet» betegnes som mild, romantisk, ikke – korrigerende og en kjærlighet som fordrer gjengjeld.

«Å elske er å reflektere Guds lys» skriver Christian Schwarz i boken «Kjærlighetens tre farger» (s 28). Gud er kjærlighet,- og Guds kjærlighet består av tre dimensjoner, iflg Schwartz' bibelrefleksjoner: Rettferdighet, nåde og sannhet (les mer om dette s 20. ff i «Kjærlighetens 3 farger»)

Å reflektere Guds lys vil, ut i fra dette, være å leve i en kjærlighet som inneholder alle disse tre dimensjonene. Slik som Jesus forbilledlig møter kvinna ved brønnen.

Fortellinga om «Den samaritanske kvinna» i Johannesevangeliet kapittel 4, har fulgt meg tett i mange år, historia om ei kvinne med mange sår og et rotete liv.

Jeg har noen ganger prøvd å bli med inn i fortellingen og stilt meg ved brønnekanten sammen med henne: Jeg får møte Jesu blick, slik Han møtte hennes. Tida blir stående stille ei stund.

Jeg blir ikke ferdig med denne fortellinga, og håper jeg aldri blir det heller. Den berører og den utfordrer.

Jesu blick er anerkjennende, omsorgsfullt, åpent og varmt. Et blick som viser meg sannheten om meg selv, et blick som frigjør og løfter. Et blick som gjør at jeg vokser. Fordi Han alltid elsker meg først.

Jeg tenker at denne fortellinga utfordrer oss på å tenke gjennom med hvilket blick vi møter andre? Og oss selv. Våger vi å la «Lyset» skinne gjennom oss? La andre få del i vår sårbarhet og våre sprekker? Åpner vi litt opp slik at andre kan kjenne at de er møtt, sett og elska? For det er blant annet dette evangeliene i Bibelen handler om, er det ikke? Hvilket speil vi bruker i våre relasjoner, i møte med oss selv og andre?

Sann kjærlighet og omsorg er inviterende, ikke innvaderende. I en omsorgsfull og varm relasjon lytter vi oss inn til hverandres behov. Der er det frihet.

For meg har det å søke balanse mellom rettferdighet, kjærlighet og nåde, i møte med meg selv og andre, gitt meg større trygghet, tydelighet og raushet, - og i noen tilfeller et klarere blick, modigere steg og varmere hjerte i møte med krevende situasjoner i hverdagsliv på hjemmebane og i menighet.

Christian Schwartz mener å ha funnet at troende som streber etter å finne denne bibelske balansen, modnes, blir mer effektive og mer lik Kristus. Dette er livslang læring.

HVA SKJER NÅR VI ERFARER AT FELLESSKAPET TRUES?

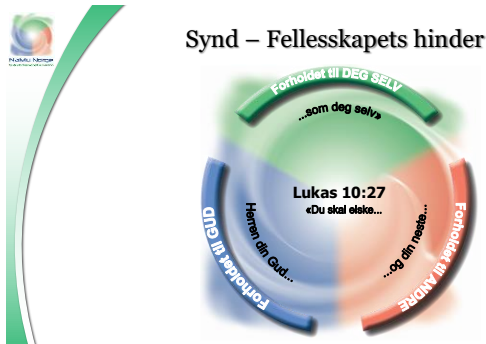

Motsatsen til kjærlighetens tre dimensjoner: rettferdighet, nåde og sannhet, skriver Schwartz (jfr s 27 i «Kjærlighetens 3 farger»), er urettferdighet, nådeløshet og villfarelse.

Glemmer vi å søke balanse mellom disse tre, og bare har fokus på ett eller to områder, forviller vi oss selv lett bort fra kilden til kjærligheten: Guds lys, Jesus Kristus. Resultatet kan fort bli at vi etterlater oss sårede og desillusjonerte mennesker, eller bli «innkrøkt» i oss selv, begynner å se ned på oss selv eller andre, eller vi hever oss over andre, vi havner i situasjoner hvor nåden overskygger sannhet og rettferdighet, eller at målet om rettferdighet og sannhet får oss til å glemme nåden osv.

Jeg tenker at det er når dette skjer at vårt fellesskap med Gud og mennesker trues.

Bibelen viser oss at mennesket har en særstilling i skaperverket, og løfter menneskets verdi høyt (Jfr bla Salme 8) og fremhever hvert enkelt menneskes betydning og ansvar, -

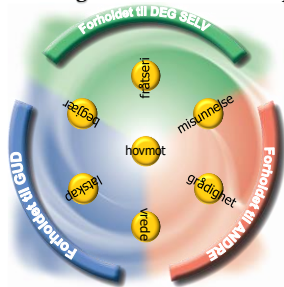
men enkeltmennesket løsriver aldri fra relasjonen med den treenige Gud, eller fra relasjonen med andre mennesker. Den treenige Gud er fellesskap, Far, Sønn og Den Hellige Ånd, og ønsker fellesskap med hvert menneske som vil.

Ikke bare utfordres mennesket til fellesskap med hverandre, men vi **formanes** til å elske hverandre, og til å elske Gud, og oss selv.

Jesus sier: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft og av all din forstand, og din neste som deg selv.» Lukas 10,27.

7 rotsynder og det kristne fellesskapet

Synd truer fellesskapet med Gud og hverandre, og den truer vår relasjon til oss selv. Synd kan bla defineres som det som drar oss bort fra Gud,- kilden til liv. Det kan være i eget liv; misunnelse, grådighet, latskap, fråtsing, sinne, begjær og negativ stolthet/hovmod, eller det kan være

synd som andre utsetter oss for: som for eksempel maktmisbruk på ulike måter, løgn, krenkelser, utestengelse, baktalelse osv. Synd binder oss og gjør oss ulykkelige.

Synd binder oss og gjør oss ulykkelige

«Synd er navnet alle kristne gir handlingene våre som ikke er som de burde være. Alt som fører oss vekk fra det gode livet Gud har planlagt for oss»

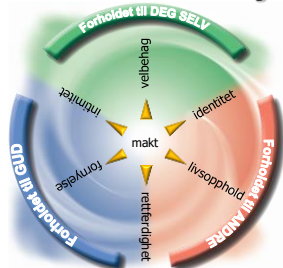
Bjørn Stærk, journalist i Aftenposten

Sitat om synd, Bjørn Stærk (se PP bilde)

7 drivkrefter Sårbarhet eller mulighet

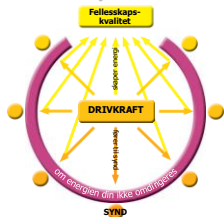

Makt i seg selv er ikke synd. Makt kan brukes positivt til å påvirke og løfte enkeltmennesker og fellesskapet i riktig retning. Men i det makten vi innehar går over i negativ stolthet og hovmod, og vi bruker makten for å bygge oss selv, vår egen agenda og vårt ego, fjerner vi oss fra

menneskene omkring oss og vi fjerner oss fra Guds tanke for oss: Fellesskapet med Han og hverandre, og vi ødelegger relasjonen til oss selv. Synd isolerer oss.

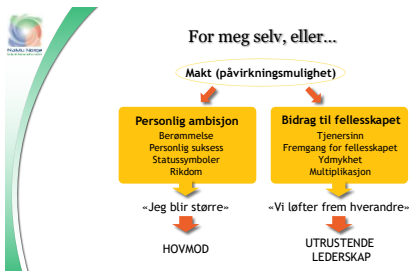

Å tøyte drivkreftene bak rotsyndene

For å jobbe med synden trenger vi å vite hva som er drivkraften i det vi gjør. Hva er den positive motsatsen til det jeg strever med?

Er makt min drivkraft, og min utfordring stolthet/hovmod, kan for eksempel fokus på tjeneste for andre og utrustende lederskap være med å styre energien i riktig retning.

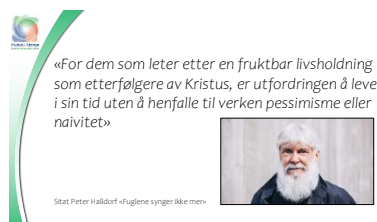

Hvordan kan jeg bruke min innflytelse til å utruste og lede andre godt? Hvordan kan min innsikt og min kunnskap hjelpe andre til å vokse i sitt liv?

(Gå gjennom illustrasjon)

(Markus 10, 35-45 «Ikke herske, men tjene», «Fri til å tjene» av Magnus Malm, «The 3 Colors of Community» av Christian Schwartz»)

På samme måte kan vi finne en positiv motsats til alle rotsyndene i kvalitetstegnene i NaMu. Dette kan dere lese mer om i 3 colors of Community.

Sitat Peter Halldorf «Fuglene synger ikke mer»

Peter Halldorf skriver i sin bok «Fuglene synger ikke mer» (s 363 – 365) om å være en kreativ minoritet, og han sier «For dem som leter etter en fruktbar livsholdning som etterfølgere av Kristus, er utfordringen å leve i sin tid uten å henfalle til verken pessimisme eller naivitet».

Være kristne som våger å leve i konstant spenning mellom det sekulære og det åndelige. Kanskje er det akkurat denne spenningen som kan vise seg å være

Sitat Peter Halldorf «Fuglene synger ikke mer» s 363 - 365

det som får kirken til å bli slik at Jesus kan sammenligne den med Guds rike, som en surdeig som gjennomsyrer alt. En kamp hvor innflytelse er viktigere enn makt. Guds rike er kraft, men viser det på en annen måte, sier Halldorf.

Så: Blant kollegaer, i idrettslaget, i menigheten, i venneflokken eller i familien; Hvordan oppleves det jeg sier og gjør? «Krymper» medarbeiderne mine, vennene mine, barna mine eller ektefellen min i møte med min væremåte, eller vokser de i positiv retning sammen med meg? Hvordan preger mine styrker og mine svakheter mine relasjoner?

Er det noe i mitt liv som hindrer meg i å elske Gud, min neste og meg selv?

Hvordan kan jeg være med å bygge et godt og tjenende fellesskap blant medarbeidere, i menighet, blant venner og i familien med kjærlighetens tre dimensjoner: nåde, sannhet og rettferdighet?

Er det noe eller noen som hindrer meg i ta i mot Guds kjærlighet? Kan jeg se inn i mitt eget liv med kjærlighetens tre dimensjoner: nåde, sannhet og rettferdighet?

Jeg tenker at det er denne tredimensjonale kjærligheten som er utgangspunktet for enhver sunn relasjon, og ethvert sunt selvbilde, ethvert sunt fellesskap og et sunt gudsbilde. Og for at Guds rike skal få rom i oss og mellom oss.